

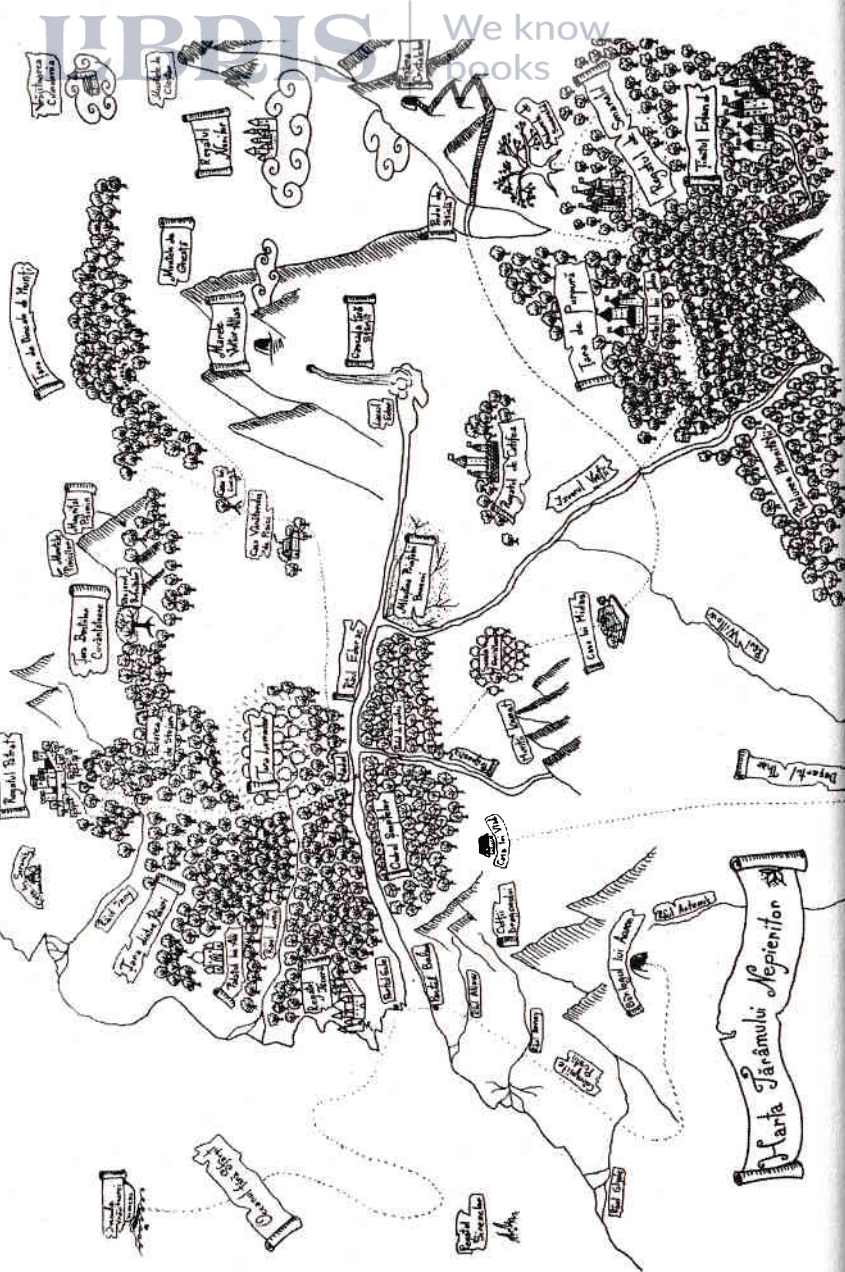
LBRIS

We know
books

Georgiana Tănase

Povesti din Tărâmul Nepieritor

CUPRINS

1. Riccardo își amintește	9
2. După douăzeci de ani	24
3. Atlas din Muntele de Gheață.....	50
4. Nașterea Cumuloniei	56
5. Pădurea Eternității	60
6. Povestea Cavalerului-fără-Chip	84
7. Regele Cap-Pătrat	99
8. Lucy Revelin	107
9. Vânătorul de Pisici	118
10. Povestea Elenei.....	122
11. Pip și Zânele Florilor	129
12. Libelula	167
13. Cei doi frați.....	185
14. Călătorie prin Deșertul Thar	192
15. Prințesa din Palatul Norilor.....	198
16. Sirena	207
17. Povestea prințului Eric	223
18. Regatul Tăcerii.....	236
19. Întâlnirea.....	245
20. Un nou început.....	251

1.

RICCARDO ÎȘI AMINTEȘTE

I

Bărbatul lovi cu pumnul în ușa grea de lemn a căsuței din pădure. Durerea îi străpunse trupul și chipul i se schimonosi. Se clătină, ținându-se cu mâna stângă de abdomenul plin de sânge. Luminile i se învârtteau în fața ochilor, stele negre și albe. Nu mai credea că va mai rezista. Nu era nimeni în jur.

— E cineva? Vă rog... am nevoie de ajutor! strigă el cu glasul frânt. Un nou val de durere îl izbi și aproape îl doborî.

Ușa se deschise scârțâind. În prag apără o tânără cu părul roșu-sângeriu. Riccardo îi zări privirea verde-aprins, specifică neamului ei, dar ochii nu îi erau crunți. Erau blânzi. Se agăță cu disperare de acea privire.

„Poate de data asta am noroc”, gândi el.

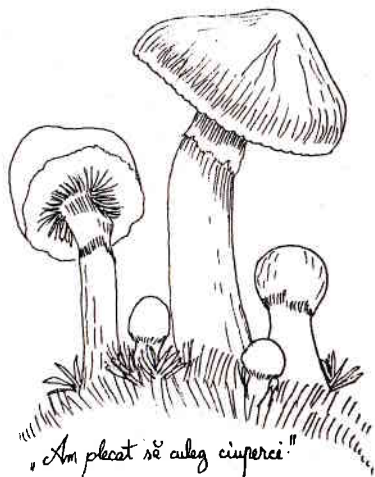
Ceva din trăsăturile chipului ei îi părea cunoscut. Nu reuși să-și amintească de unde. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să se prăbușească fu focul verde care ardea în vatră. Deasupra, un ceaun clocotea cu o licoare la fel de verde.

II

Deschise ochii și privi în jur. Era singur într-o cameră luminoasă, cu ferestre rotunde cu vitralii. Razele soarelui de toamnă se prelingeau pe suprafața cearșafului alb cu care era învelit și îl colorau în mii și mii de nuanțe. Într-un borcan, pe noptieră, plutea o flacără verde care dogorea o căldură plăcută, foșnind ca paginile unei cărți răsfoite. Bărbatul își întinse cu precauție mâna și o apropie de foc. Nu simți decât o căldură binefăcătoare la atingerea lui. Un castron din lemn zăcea gol lângă borcan și un bilet

fusesse lăsat sub el. Aerul rece pătrundea printr-una dintre ferestrele crăpate și îl făcu să tremure o clipă. Se mișcă puțin și observă că nu îl mai dorea abdomenul. Dădu la o parte cearșaful de pe piept și stomac și pielea i se făcu de găină când simți aerul răcoros al dimineții. Văzu că fusesse bandajat. Nu era, însă, nici urmă de sânge pe pansament. Nu îndrăzni să verifice rana, așa că făcu un mic efort și se întinse după biletul de pe noptieră.

„Am plecat să culeg ciuperci. Am vegheat asupra ta toată noaptea. Ți-am dat să bei din medicament și rana s-a închis. Mă întorc cât pot de repede, Aurora.”

„Am plecat să culeg ciuperci.”

Aurora... Strânse biletul între degete. Nu putea să își scoată din minte ochii ei verzi-luminoși și trăsăturile sale delicate. Era blândă ca atingerea razelor soarelui de vară în apus. Și îi era atât de familiară! Oare de ce? Unde o mai văzuse? Se înveli la loc și se făcu mai comod pe pat, între pernele moi. A trecut peste noapte. A supraviețuit. Se aștepta să moară. Bine măcar că a găsit-o pe Aurora! Sau, cel puțin, spera că întâlnirea

cu ea era de bun augur. Dar nu se știa niciodată cu... vrăjitoarele.

Auzi un ciocănit în ușa de la dormitor, care era drept în fața patului.

— Da? răspunse el și se ridică în șezut.

Ușa se deschise și Aurora intră în cameră cu o tavă pe brațe, ridicând-o cu un zâmbet sfios. Aducea supă aburindă, plăcintă, suc de mere și o sticlută plină de licoare verde.

— Bună, spuse ea și lăsă tava pe marginea patului, lângă el. Sper că te simți mai bine.

— Da, mulțumesc! zâmbi el.

Ea nu putu să nu remarce surâsul lui cald și luminos și își mușcă puțin buza inferioară. Îi stătea bine când era fericit.

— Mă numesc Riccardo, adăugă el.

— Îmi pare bine, Riccardo. Sunt Aurora, îi întinse ea mâna cu delicatețe.

Când o atinse, Riccardo simți un fior în piept, asemănător cu ce trăise în adolescență când se îndrăgostise prima oară, dar de data aceasta era ceva matur, ca o liniște ce se așeza lin pe suflet și părul i se zbârli pe ceafă. Ceva se întâmpla cu el în prezența vrăjitoarei. Dacă ar fi și înțeles ce anume...

— Mă bucur să te cunosc, zise el după câteva momente, cu lacrimi în ochi, spre surprinderea lui. Sper că nu te-am deranjat prea mult. Știu ce ai făcut pentru mine și îți rămân îndatorat câte zile oi avea. Mi-ai salvat viața. Cum să îți mulțumesc?

— Rămâi în viață, zâmbi Aurora. Pot să te întreb ce s-a întâmplat? Cum ai fost rănit? Ea se întinse spre fereastra deschisă și o închise cu o mișcare fermă a mâinii.

— Vrăjitorii Întunericului. Atât spuse el și Aurora făcu ochii mari spre Riccardo.

— Chiar? Câți au fost?

— Cinci m-au urmărit până aici. Am încercat să îi opresc și unul m-a înjunghiat. La această amintire, chipul lui se crispa, își strânse mâinile pumn și pieptul i se ridică cu greu sub povara amintirilor.

— Ce curaj și totodată nesăbuiță din partea ta! exclamă ea și se așeză la loc pe pat. Înseamnă că mai mulți sunt prin preajmă...

— Da.

— În acest caz am treabă, dădu să se ridice Aurora, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Nu pleca încă. Mai stai puțin, zise el și o privi rugător.

— Bine, hai că mai stau, se reaseză ea din nou, zâmbind ușor.

— Vreau să mai vorbim. Știu că tu ești altfel, continuă el, ridicându-se încă puțin în șezut, fără să o piardă pe Aurora din priviri. Dar cum ai reușit să mă salvezi? Rana era mortală!

— O Vrajă de Vindecare foarte puternică. Mi-au trebuit toate abilitățile magice ca să o fac. Nu a fost simplu, dar mă bucur că am reușit.

— Și eu mă bucur! Cum de stai aici singură și nu ești cu neamul tău? se crispă el puțin, o durere surdă din abdomen tulburându-l un moment.

— Ximena. Nu vreau să știe că sunt aici. Și vreau să mai înțeleg un lucru: cum au trecut Vrajitorii Întunecații de hotarul Codrului Șoaptelor? Am muncit ani de zile la a schimba codrul și la a-l face ce este astăzi. Și... cum ai scăpat viu din mâinile lor? De regulă, niciun om nu rămâne în viață dacă îi întâlnește pe Întunecații Ximenei. Doar vrăjitoarele mai au șanse să scape.

— Au crezut că m-au ucis, probabil. Leșinasem, de fapt. M-am trezit aproape de casa ta. Nu o văzusem până atunci. Ce nu înțeleg este: cum de ai scăpat nevăzută de Ximena până acum?

— O Vrajă a Invizibilității pentru ea, dar și pentru cei care vor să-mi facă rău. Așa că nici tu nu ai fi văzut casa dacă ai fi avut alte intenții.

— Faci bine să fii precaută. Ai tot dreptul, zise el și se crispă o clipă de durere, apoi respiră adânc. Ximena trebuie oprită, continuă el. Nu o mai putem lăsa să facă ravagii astfel, își strânse el palmele pumn.

— Da, dar nu cu propriile ei arme. Văd că te doare. Ți-am adus și licoare vindecătoare. Te rog să bei dacă simți nevoia.

— Dar cum altfel să învingem dacă nu cu forța? El luă sticluța de pe tavă și îi deschise capacul, apoi mirosi. Simți un parfum puternic de lavandă și alte plante și se relaxă instantaneu.

— Întunericul nu este transformat prin întuneric. Doar lumina îl poate schimba, zise ea și zâmbi la reacția lui față de licoare. Bea, nu te otrăvesc!

Riccardo bău și lichidul cald, dar nu fierbinte îi pătrunse în vene și îi încălzi trupul și inima. Licoarea avea gust de ceai îndulcit cu miere. Un zâmbet imperceptibil i se contură pe față. Închise ochii și un suspin îi scăpă, ca un val de ușurare ce îi elibera trupul de tensiune. Deschise ochii și o privi parcă o eternitate pe Aurora mulțumindu-i în tăcere, apoi spuse, amintindu-și ce vorbeau:

— Vrei să spui că Ximena doar de o Vrajitoare a Luminii poate fi oprită?

— Nu neapărat.

— Dar la ce te referi atunci?

— Există o singură forță în Univers care e mai puternică decât frica.

— Care? ridică el din sprâncene.

— Iubirea.

— Da, dar tot nu văd cum iubirea o va opri pe Ximena. Ea nu e altceva decât ură pură! lăsa el sticluța goală pe tavă.

— Ai putea fi surprins. Multe sunt căile urii, dar și mai multe sunt căile iubirii. Cred că Ximena va vedea adevărul într-o zi.

— Sper că voi trăi să văd acea zi, dacă va fi. Eu nu sunt atât de optimist, din păcate.

— Bine, Riccardo, se ridică ea într-un sfârșit, surâzând. Hai, mănâncă. Ți se răcește supa.

— Mulțumesc pentru tot!

— Cu mare drag! Ne vedem mai târziu. Ies să mai fac niște Vraji de Protecție în jurul casei.

— Pe mai târziu! o privi el lung și ochii lui întâlneau privirea Aurorei.

Un val de recunoștință se lăsă peste ei, tăcut, dar puternic. Ea îi surâse din privire și ieși din cameră, ușa scârțâind în urma sa. El luă tava pe picioare și începu să

mănânce. Supa era delicioasă și îi încălzea corpul, iar cu fiecare înghițitură simțea cum durerea se retrăgea încet, ca un nor dispersat de vânt. Soarele creștea tot mai sus pe cer, iar razele lui vii îi mângâiau pielea ca niște fire de aur cald, aducând o liniște calmă în suflet.

III

Riccardo se ridică din pat și, deși se simțea amețit, coborî scările la parter, în bucătărie, unde se afla focul verde și vioi din vatră. Nu stătu să admire toate sticlutele și borcanele pline cu licori fermecate ale Aurorei, ci se duse direct afară, în fața casei, unde o găsi pe vrăjitoare cu brațele ridicate spre cer, murmurând niște cuvinte doar de ea înțelese. Din mâinile ei țâșneau raze verzi care se curbau ca o mantie sferică în jurul casei.

— Pot să te ajut cu ceva? spuse Riccardo când ea se opri din incantat.

— Nu mă poți ajuta cu nimic în această privință, se întoarse ea spre el. Ar fi bine să mai stai în pat o vreme. Nu te-ai întremat suficient ca să poți ieși. În plus, Vraja Invizibilității nu este valabilă și pentru tine încă. Va trebui să-ți dau să bei o altă licoare ca să se activeze, încât atunci când ieși din casă să nu te vadă nimeni atât timp cât ești în apropierea ei. Așa că acum ne pui la risc pe amândoi.

— Scuză-mă, nu m-am gândit la asta. Mă întorc înapoi, dădu el să plece.

— Bine. Eu am terminat deocamdată aici. Vin și eu cu tine să îți dau licoarea.

— În regulă.

Intrară și Aurora închise ușa în urma ei. Riccardo rămase stingherit puțin în centrul încăperii, dar vrăjitoarea îi zise:

— Ia loc pe canapea.

Riccardo atunci observă canapeaua de lângă scara care ducea la etaj. Luă loc și i se adresă gazdei:

— Sper că nu sunt o povară pentru tine. Mai am nevoie o perioadă de ajutorul tău ca să mă pot pune pe picioare. Să îmi spui cu ce te pot ajuta. Nu vreau să fiu inutil.

— Mă descurc foarte bine și singură cu aproape toate, așa cum m-am descurcat și până acum. Singurul lucru cu care mă poți ajuta este să îmi fii companie o vreme. A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit cu cineva.

— Cam cât a trecut? Dacă pot să te întreb...

— Vreo cincizeci de ani...

— Cincizeci? Uau! Scuză-mă, știu că voi trăii mulți ani, dar pentru oameni cincizeci de ani sunt jumătate din viață. Cum ai reușit să trăiești atât fără să comunici cu cineva? Bănuiesc că te-ai simțit tare singură...

— Pentru noi cincizeci de ani nu sunt nimic. Recunosc că mi-a lipsit compania altor vrăjitoare și a oamenilor. Am avut timp să stau cu mine, însă, și să reflectez la viața mea și la ce pot face în lume. Uneori nu e greșit să luăm o pauză de la forfota lumii.

— Ai dreptate pe de-o parte. Eu nu aș putea totuși să stau fără companie atâta vreme.

— Asta pentru că pentru oameni timpul are o cu totul altă valoare. Este extrem de prețios și limitat, atât cât sunteți conștienți de moarte. Dar nici pentru vrăjitori nu e ușor să stea cu singurătatea.

— Grea temă de discuție am ales! Dar da, oamenii mor într-o zi, însă se pot întoarce din Lumea Spiritelor în Tărâmul Nepieritor dacă aleg asta.

— Da, și asta este adevărat. Moartea nu e decât o trecere, cea mai mare transformare, zise Aurora și îi oferi lui Riccardo o cană cu licoare roșie din ceaunul care clocotea pe foc.

— Cam cât timp pot să rămân la tine? o întrebă el după ce sorbi din poțiune. Mmmm, e atât de bună, deși nu știu să spun ce gust are! La început parcă e suc de mere, apoi de căpșuni și limonadă...

— Mă bucur că îți place. Are gust aparte pentru fiecare. Ține și de foame multe ore. Și poți să stai cât dorești. Nu mă deranjezi. Doar că atunci când te vei decide să pleci, va trebui să îți șterg memoria, astfel încât dacă te întreabă cineva de mine să nu se afle că sunt în Codrul Șoaptelor. Nu vreau să se audă zvonul că o Vrăjitoare a Luminii se află aici. Am lăsat să circule doar vestea că prin părțile astea a fost de mult o Vrăjitoare a Întunerului care a vrăjit pădurea să fie ce este acum.

— Și dacă nu vreau să te uit? zâmbi Riccardo șugubăț.

— În acest caz, zâmbi și ea, va trebui să rămâi aici cu mine câte zile vei avea. Eu nu părăsesc Codrul Șoaptelor.

— Mă tem că sunt mari șanse să îmi doresc să rămân...

— Atunci pregătește-te! Pot fi o provocare pentru oamenii!

— Bun, pentru că îmi plac provocările!

Ea răspunse cu un surâs, continuând jocul:

— Și dacă eu nu îmi doresc să sufăr o eternitate? Știi că te voi pierde într-o zi – dacă va fi să fie ceva între noi – și că eu voi fi cea care va suferi. Relațiile între oameni și vrăjitori nu prea merg... Deși eu pot să mă îmbătrânesc prin magie, nu mor. Trăiesc veșnic. Nu sunt pregătită să sufăr atât după ce tu nu vei mai fi.

— Te înțeleg. Dar eu zic următorul lucru: mai bine să suferi o eternitate după ce iubirea ta moare decât să nu o fi cunoscut niciodată. Mai bine să suferi o pierdere și să rămâi cu amintirea iubirii decât să nu fi știut niciodată ce înseamnă să iubești cu adevărat. Și mai bine să fi cunoscut o clipă de iubire sinceră decât să fii o eternitate singură.

— Recunosc că te pricepi la vorbe. Dar de unde știi că sunt singură de o eternitate? De unde știi că nu am mai avut relații înainte? Vorba aia, sunt de o eternitate deja vie.

— De dragul dialogului nostru, nu am presupus că nu ai fi cunoscut pe cineva. Dar din câte îmi dau seama, nu plănuiești prea curând asta. Preferi singurătatea?

— Of, omule, m-ai pus în încurcătură tu! Își dădu ea ochii peste cap, dar tot în glumă. Uite ce zic: nu prefer singurătatea. Cum să o prefer? Dar nici probleme nu am cu ea, înțelegi?

— Cum să nu? Înțeleg perfect, mai sorbi el din licoare. Ce nu înțeleg este cum de nu ți-ai găsit un vrăjitor, de pildă, care să stea cu tine?

— Vreau să îți povestesc ceva, ceva ce doar între vrăjitori se aude și vei înțelege un lucru despre noi. Și vei înțelege și de ce momentan nu sunt într-o relație, luă loc pe canapea și Aurora, lângă Riccardo, cu o ceașcă de licoare în mâini. Așa... Aceasta este povestea cea mai veche din câte povești s-au spus vreodată. Este atât de veche încât pe atunci nu exista niciun Tărâm Nepieritor, ci doar rocă plutind în spațiu. Cred că, de fapt, nici roca nu exista...

Aurora stătu câteva momente pe gânduri, apoi începu să povestească:

— La început nu exista decât Elia, spiritul suprem, creatorul a tot ceea ce există. Nu e nici bărbat, nici femeie, este conștiință creatoare pură. Elia este iubire. Și din iubire, joc și bucurie a decis să creeze Universul. Printr-o mare explozie, a fost creat totul dintr-odată. Tot ceea ce se vede, tot ceea ce noi numim Tărâmul Nepieritor. Tot ceea ce alții numesc lume. În acel moment s-au născut și vrăjitorii, cum ne chemați voi, oamenii. Cei mai apropiați de Elia ca energie și capacități creative, de manipulare a materiei, noi suntem, de fapt, pure spirite ale naturii. Nu murim, pentru că suntem doar energie pură. Deși ne putem întrupa, noi nu avem în instinctul nostru conceptul de moarte, pentru că putem manipula materia. Trupul nostru poate să rămână tânăr o veșnicie, să îmbătrânească și să întinerească la loc. Și, dacă decidem să lăsăm trupul în pământ, putem face acest lucru oricând, pentru că nu suntem speriați de cea mai mare transformare din natură, Marea Trecere, cum o numim noi.

— Deci puteți muri până la urmă.
 — Da, când decidem noi.
 — Sună interesant. Din cauza asta voi sunteți toți tineri.
 Vă mențineți prin magie așa.
 — Exact. Revenind la poveste, vrăjitorii s-au născut din primele particule de energie care s-au divizat în marea explozie din Elia. Suntem peste tot. În aer, în apă, în foc, în pământ. În tot și toate ce mișună.
 — Deci și în oameni, să înțeleg.
 — Da. Oamenii sunt și vrăjitori, doar că au uitat acest lucru.
 — Vrei să spui că pot să ajung într-o zi să fiu ca tine?
 — Dacă vrei și ai îndrumarea necesară, nu văd de ce nu ai ajunge.
 — Mă vei învăța?
 — Dacă vei rămâne cu mine, da. Dacă vei dori să te întorci în lumea oamenilor, va trebui să îți șterg memoria. Ceea ce nu pot face fără acordul tău, însă.
 — Înțeleg. Dar de ce oamenii nu pot ști că pot fi vrăjitori? De ce vrăjitorii le ascund asta?
 — Pentru că au tendința să se folosească de putere în mod greșit, dacă nu sunt pregătiți. Sunt ca niște copii cărora le dai în mână o baghetă magică. Creează și distrug fără discernământ din pură distracție și plăcere de putere uneori. Ceea ce nu e bine. Și dacă tu nu erai pregătit să afli ce ți-am spus, nu ai fi aici. Îți spun: nimic nu e întâmplător. Tu ești pregătit să înveți și să afli cine ești cu adevărat. Altfel nu ai fi călcat pragul casei unei vrăjitoare.
 — Nu îmi imaginam că voi ajunge să aflu acestea de la tine.
 — Noi nu ascundem lucrurile astea de nimeni. Dar nici nu le povestim dacă nimeni din afara cercului nostru nu întreabă. M-ai întrebat de ce nu mi-am găsit un vrăjitor...
 — Da.
 — Iată de ce, zise ea și scoase din buzunarul rochiei un inel cu turcoaz pe care i-l întinse lui Riccardo.

Bărbatul luă bijuteria și, odată ce o atinse, un alt fior îl străbătu.

— Nu înțeleg de ce, dar parcă mi se pare cunoscut...
 — Da, pentru că îți aparține.
 — Dar cum e posibil așa ceva? Nu te-am cunoscut până ieri... E prima oară când intru în Codrul Șoaptelor...
 — E poveste lungă. Și nu vreau să te copleșesc. Pot doar să-ți spun că ne-am cunoscut cu mulți, mulți ani în urmă, doar că nu îți amintești.
 El o privi încruntat și încercă să își amintească momentul când ar fi cunoscut-o.
 — Nu îmi amintesc nimic. Recunosc că îmi pari cunoscută, dar nu înțeleg de unde. Eu vin tocmai din Regatul de Catifea. Nu am cunoscut nicio vrăjitoare care măcar să semene cu tine în viața mea! Și inelul nu îmi spune mare lucru...
 — Nu toate amintirile vin către noi sub formă de imagini. Unele sunt doar sentimente, mesaje transmise prin simțuri.
 — Sincer, aș vrea să-mi amintesc, dar...
 — Nu te forța. Nu are sens să faci asta. Amintirile vin în timp, dacă vei dori să rămâi o vreme să afli.
 — Dar nu poți să îmi spui tu?
 — Dacă nu îți amintești conștient, degeaba îți povestesc.
 — Totuși, aș vrea să știu mai multe. Alte indicii îmi poți da?
 — Unul singur: acela nu este un inel obișnuit. Poartă-l și vei înțelege.
 — Bine, zise el și își puse inelul pe degetul arătător de la mâna stângă.
 — Mai am o întrebare.
 — Sigur.
 — Cum de voi, vrăjitorii, puteți să faceți vrăji? Este o întrebare cam banală, dar mereu am vrut să știu asta. Și până acum nu am mai cunoscut o Vrăjitoare a Luminii pe care să o întreb acest lucru.

— Este legea corespondenței. Adică ce e în interior este și în exterior. Plus alte legi, pocni ea din degete și o carte apărui pe brațele sale. Începu să o răsfoiască la cuprins și citi: „Legea corespondenței. Legea iubirii și a respectării liberului arbitru. Legea creației prin imaginație. Legea Creației prin manipularea materiei...” Sunt multe. Pocni din degete iar și Cartea dispăru.

— Cum ai făcut asta?

— E suficient să vrei și magia poate lucra prin tine.

— Sunt mulți oameni care încearcă să fie vrăjitori și tot nu reușesc. Din câte știu eu nu e suficient să vrei, se încruntă el.

— E nevoie să acționezi pentru a-ți împlini un vis, adaugă Aurora. Pentru a ajunge la puterile tale magice sunt necesare multe ingrediente.

— Cum ar fi?

— Încrederea în sine și în Univers și viață, în primul rând. Dacă nu lucrezi ca să le ai pe acestea, nu poți să devii magician. Pentru că un magician nu poate face vrăji, cum le spunei voi, dacă nu are încredere că reușește, dacă nu crede în puterea de creație a lui Elia, de pildă, și în viață în general. Pentru a fi vrăjitor e nevoie să îți depășești fricile. Și asta nu e simplu deloc. E nevoie de multă practică și curaj pentru a te confrunta, pentru a sta cu fricile tale și a le accepta pentru a putea să crești.

— Nu sună simplu. Eu unul, însă, sunt pregătit!

— Te cred. Te-ai luptat cu Întuneceții și ai trecut hotarul Codrului Șoaptelor. Asta este o dovadă că poți să îți depășești limitele. Sunt curioasă. Ce ai văzut când ai trecut în codru?

— Mi-am pierdut mama când eram mic. Aveam 5 ani când ea a murit răpusă de o boală cruntă. Asta am văzut: pe mama mea moartă.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, cred că ți-a fost greu, îi puse Aurora mâna pe braț lui Riccardo, privindu-l adânc în ochi.

— Da, a fost foarte greu să cresc fără ea, dar acum sunt bine. Am trecut peste. Simt că după aceea mama mea a devenit un fel de înger păzitor care veghează asupra mea. Am văzut și asta în codru.

— Codrul scoate la suprafață ceea ce este în adâncul sufletului celui care îi calcă hotarul. Mă bucur că mama ta a devenit un înger pentru tine. E bine să ni-i amintim într-un mod frumos pe cei iubiți și pe care i-am pierdut.

— Deci ai pierdut și tu pe cineva...

— Ai ghicit. Mi-am pierdut iubitul în confruntarea cu Ximena.

— Pot să te întreb cum s-a întâmplat?

— Sigur. A fost transformat în om. Ximena i-a șters memoria și el a uitat mare parte din ce trăise până atunci.

— Să înțeleg atunci că...

— Cred că știi cum îl cheamă. Purta exact același inel.

— Eu sunt? Eu sunt vrăjitor? Și noi...

— Da, am fost împreună și, da, ești vrăjitor. Dar până nu îți amintești ceva, eu nu te pot convinge sub nicio formă. Amintirile vor veni la tine când vei fi pregătit. Însă numai faptul că ești aici spune multe.

— Am atâtea întrebări, nici nu ai idee!

— Te cred. Eu îți recomand să nu te grăbești. Nu plec nicăieri. Și, dacă vrei, poți rămâne cât dorești.

— Mulțumesc!

— E bucuria mea să te am oaspete. Și sper să te pot ajuta.

IV

În săptămânile următoare, Riccardo începu să își amintească tot mai multe despre viața lui ca vrăjitor și alături de Aurora atât timp cât purta inelul. A început chiar să exerseze magia și a reușit să învieze o floare pălită cu ajutorul indicațiilor primite de la vrăjitoare. Se bucură ca un copil când atinse floarea din vază și planta își recăpătă vigoarea. Dar nimic nu se compara cu ceea ce trăia alături